

ЗАВРЪЩАНЕТО НА ИНКАТА

*Пътешествие през посвещението
и предсказанията на инките
за предстоящия духовен скок
на човечеството*

ЕЛИЗАБЕТ Б. ДЖЕНКИНС

ЗАВРЪЩАНЕТО
НА ИНКАТА

За автора

В края на 80-те години ЕЛИЗАБЕТ ДЖЕНКИНС заминава за Перу за първи път на крайно необходима почивка, за да посети своя приятелка и да предприеме проучване на местните лечителски практики. Там обаче открива земя, която силно я привлича, и усеща такъв тайнствен вътрешен повик, че се връща у дома в Сан Франциско, изоставя докторската програма по психология, годешика си, продава всичко и отново заминава за Куско, Перу, без никакво разумно обяснение. След завръщането си в древната земя на инките тя открива, че следването на духовните импулси най-после дава плод, когато я повеждат в безпрецедентно пътуване дълбоко в мистериите и сенките на високите части на Андите. Накрая, постоянно въпреки първоначалните страховити предизвикателства и духовни „пречки“ с учител от третото ниво, тя успява да достигне по-високото стъпало на инкската мъдрост и под ръководството на андски жрец от четвъртото ниво получава Големото инкско посвещение *хатун карнай*. В течение на петнадесет години постоянно пътува, учи, практикува и насочва другите в мистичните традиции на древните инки.

За книгата

В уникален пътеводител из региона на Куско и Мачу Пикчу Дженкинс описва трудното си дванадесетдневно поклонение в храмовете на инките, където под ръководството на жрец от племето керо влиза в досег с могъщи трансформиращи енергии и се среща с духове, напомнящи природни божества от дохристиянската епоха.

ПЪБЛИШЪРС УИЙКЛИ

18 август 1997

Преживяванията ѝ са вълнуващи, описани са с голяма почит и уважение, а книгата ѝ е завладяваща. Резултатът е чудесно допълнение към разрастващия се жанр, изследващ местната духовност.

Горещо препоръчваме книгата!

ЛАЙБЪРЪРИ ДЖЪРНЪЛ

1 септември 1997

ЗАВРЪЩАНЕТО НА ИНКАТА

*Пътешествие през посвещението
и предсказанията на инките
за предстоящия духовен скок на човечеството*

ЕЛИЗАБЕТ Б. ДЖЕНКИНС

Превод от английски Станислава Миланова

*Ако искате да закупите книги на ИК „Кибеа“,
можете да ги поръчате чрез най-близкия до вас
книготърговец, или на телефон (02) 988 0193,
както и на електронните ни пощи
bookstore@kibea.net и office@kibea.net.*

ЦЕНТЪР ЗА КНИГИ И ЗДРАВЕ „КИБЕА“

София 1000, ул. „Д-р Вълкович“ №2А
(близо до ул. „Ангел Кънчев“ и ул. „Содунска“)
Фирмена книжарница: 988 0193

Elizabeth B. Jenkins
THE RETURN OF THE INKA

Copyright © 1997 by Elizabeth B. Jenkins, second edition 2008

Всички права запазени.

© Издателска къща „Кибеа“, 2014
© Станислава Миланова, превод, 2013
© Красимира Деспотова, графичен дизайн, 2014

ISBN 978–954–474–646–9

*Посвещавам книгата
с цялото си сърце
на Пачамама – живия дух на Земята
и Майка на всички нас.*

Благодарности

Първо искам да благодаря на моята майка и на моя баща, които ми дариха това тяло; на моите братя, които подпомогнаха формирането ми; и на членовете на моето перуанско семейство – Мачикао – за безграничната им любов и вяност. Изказвам дълбоката си признателност и на Синта Гонсалес, без която това духовно приключение никога нямаше да се случи. Вечна благодарност и на моите читатели измежду приятелите ми, особено на Керъл Ейдриън, чиято подкрепа и постоянни окуражавания бяха жизненоважни за мен. Благодарна съм и се възхищавам и на безстрашните посетители на Перу, както и на всички ученици по Пътеката на Андите. Дълбока признателност на моята изумителна и блестяща литературна агентка Кандис Фърман за това, че първа видя потенциал в мен и в настоящата книга, както и на моята прекрасна литературна агентка за чужбина Линда Майкълс, която помогна на тази книга да поеме по света. Благодаря и на редакторката си Сюзан Алисън и на всички служители в „Путнам“ за осъществяването на тази моя мечта. Благодаря на всичките си учители, включително Дон Мануел Кеспи и племето киро в Перу, и особено на Хуан Нуньес дел Прадо за невероятната му любов, мъдрост и напътствия, благодаря и на Дон Бенито Кориуаман, чиято мъдрост и учения ще откриете в настоящата книга. Обичам ви всички!

Съдържание

Ч А С Т I

ПАЧАМАМА МЕ ЗОВЕ

1. Духът на планината	15
2. Жрецът от Андите	30
3. Ритуалът в Охай	51
4. Празненството за рождения ден	65
5. Поклонения за посвещение	80
6. Космическата чиния	106
7. Курак Акулек: жрец от четвъртото ниво	126

Ч А С Т II

ХАТУН КАРПАЙ: ГОЛЯМОТО ПОСВЕЩЕНИЕ

8. Семето на Инката	153
9. Уиняй: Покълване	180
10. Путуй: Разцъфване	196
11. Пачамама: Майката Земя	211
12. Уилкануста: Принцесата на Черната Светлина	239
13. Храмът на Смъртта	250
14. Инка Малку: Петото ниво	268
15. Завръщането на Инката	296

<i>Посленис: Митът за Инкари</i>	310
----------------------------------	-----

Един ден, когато с Дон Мануел бяхме излезли на разходка сред руините Морай, видяхме много мъже да поправят една инкска стена. Те реставрираха археологически обект. Попитах Дон Мануел какво мисли за работата им и той отвърна:

– Приготвят дома на Инката за времето, когато ще се завърне.

Работниците не знаеха нищо за андското предсказание – те смятаха, че изпълняват поставената им задача просто за да си изработят надницата. Но за андския жрец, Дон Мануел, мъжете изпълняваха мистична задача.

– Ще трябва да почакаме – рече ми той през смях, – за да видим кой е прав.

ХУАН НУНЬЕС ДЕЛ ПРАДО

*Храма Кориқанча, някога централен инкски храм на Слънцето,
а сега католически манастир на Санто Доминго*

ЧАСТ I

Пачамама ме зове

Г Л А В А

1

Духът на планината

– ЕЛИЗАБЕТ! *Teléfono!* – Сеньора Клеменсия ме извика да слеза долу от втория етаж на огромната ѝ къща в испански стил. Измъкнах се изпод тежките одеяла от ламска вълна и нахлузах горнището и долнището на аниуга си, изпъшквайки, когато кожата ми се срещна с ледения сутрешен въздух. Мушнах крака в гуменките, затътрих се по коридора и – заради развързаните връзки – едва не се строполех по скърцащите дървени стъпала.

– Оооф – възкликна Панчита, мургавата закръглена домашна помощница, едва успявайки да задържи подноса с пресен хляб и *café con leche*, който носеше за сеньората – поднос, който аз едва не преобърнах, докато минавах бързо край нея, взимайки за воя в дъното на стълбището.

Обаждаше се мой познат перуанец, за да ми каже, че същия следобед една от местните лечителки, „медиум и билкарка“, щяла да провежда специално лечение, наречено диагностика с яйце. И ето че вече привидно лекомисленото ми преместване в Куско, Перу, започваше да придобива смисъл. Месеците на търсене най-

после давах някакъв резултат. За първи път щях да посетя истински местен лечител!

Обзета от вълнение, изтичах обратно нагоре по стълбите, за да информирам Карлос, моя прекрасен синеок аржентински приятел и партньор в духовното приключение, сигурна, че ще поиска да дойде с мен. Карлос, студент по психология от Буенос Айрес, също бе дошъл в Куско заради репутацията му на център на магнетична и мистична сила.

След като с Карлос се договорихме за срещата в два следобед, тръгнах обратно по дългата тераса към апартаментата си и спрях, омагьосана от Аусангате – 6700-метров леден връх в източния край на долината Куско.

– Добре, съба, ето ме – прошепнах към извисяващия се връх. – Какво искаш от мен?

Този въпрос витаеше в мислите ми ден и нощ през последните три месеца и плетеше паяжина от съмнения, опасения и трепетно вълнение. Влечението ми към Куско бе толкова силно, че бях изоставила всичко в Калифорния – работа, семейство, годеник, докторантура – и се бях преместила в Перу в отговор на силен духовен подтик – съзнанието, че ключът към бъдещето ми, а може би и към миналото ми, се крие тук, в тази древна земя, в този дърен град. Не познавах никого в Куско и не знаех дума испански. Никога в живота си не бях правила подобно нещо.

Бързо открих, че Куско – някога горда южна столица на империята на инките и град, наричан от индианците „пъпа на света“ – сега представлява огромен метрополис с население от над половин милион души със смесена испанска и индианска кръв. Приблизително петстотин години след пристигането на испанските конквистадори Куско си остава красив бляскав град, сгушен в полите на огромните планински върхове. Тесните и извиващи се калдъръмени улици, белосаните стени и покривите с червени керемиди, богато украсените дървени балкони като този, на който стоях в момента, бяха пленили сърцето ми. Гледайки ар-

хитектурата, която формираше облика на града, осъзнах, че като се изключат заснежените върхове, бих могла да гледам и към улицата на всеки малък град в Испания.

Но испанските покриви от червени керемиди се издигаха над древни и тайнствено минало. Навсякъде се виждаха основи, свидетелстващи за съвършеното инкско каменоделско умение. Това ли превръщаше Куско в такова въздушевяващо място? Или просто надморската височина от над три хиляди метра? В ясен ден небето бе изумително синьо, а в неподвижния въздух трептеше магия, която сякаш можеш да докоснеш. Като че ли самата земя притежаваше някаква сила, която бе накарала инките да я изберат тогава, а сега я беше превърнала в магнит за търсачи на духовното от цял свят. Тя определено бе магнит и за мен. А сега няхах търпение да открия защо. Кое ме бе изтръгнало от кариерата ми на психолог и ме бе подмамilo на повече от пет хиляди мили от дома?

Като докторант по клинична психология намирах професионалното си поприще за много удовлетворяващо. Обичах приятелите си, научните си занимания и живота си в Сан Франциско, но напоследък бях започнала да се отегчавам от сухото академично познание. Знаех, че в тайнството на човешката същност се крие нещо повече от написаното в моите учебници и имах усещането, че ключът към мистерията е някъде в духовното измерение на човешката ни природа. Така че пристигнах в Перу, за да търся информация за местните лечители и лечение. Поне тази причина посочих пред приятелите и колегите си; а и историята звучеше достоверно за пред онези, на които не бих могла да обясня по-дълбоко то си, ирационално духовно влечение. Всъщност, едва го обяснявах и на себе си. Бях възпитана в традицията на западния рационализъм и за повечето ми колеги психолози думата „духовно“ означаваше недоразвития свят на нереалното, т.е. халюцинации. Истината бе, че не знаех защо съм в Куско. Знаех само, че бях усетила властен подтик да се преместя тук.

Откакто бях пристигнала в Куско, си прекарвах страхотно. За първи път се чувствах истински свободна – далеч от бдителния поглед и очакванията на моето семейство и култура. Или може би просто се опитвах да избягам от собствените си очаквания каква трябва да бъда и какво трябва да правя. Понеже английският е майчиният ми език, бързо си намерих работа като преподавател в Института за перуанска и северноамериканска култура, макар и за жълти стотинки. Но истинската ми страст препусна на воля, когато започнах да свиря в местните нощни клубове. Именно по време на един от първите ми музикални ангажменти се запознах с Карлос, колега студент по психология, който също се интересуваше от духовното. С изненада установих, че когато дадох излаз на артистичните си копнежи – нещо, за което все няхах време в университета – това позволи проявяването на неизявена моя страна – интуитивния ми глас. И аз взех съзнателното решение да се възползвам от неповторимия момент и от мястото, за да култивирам интуицията си и да живея по различен начин, оставяйки да ме води не рационалният ум, а интуицията.

Всъщност един от първите ми интуитивни експерименти ме бе довел в дома на сеньора Клеменсия. Вместо да потърся във вестника обяви за жилища под наем, реших просто да застана на централния площад и да оставя вътрешното си усещане да ме води. Почти веднага възвишението над площада и пътят към археологическия обект Саксайуаман привлякоха вниманието ми. Тръгнах да се изкачвам по улица „Рамото на пумата“ и къщата на сеньората бе втората, на която потропах. И ето, вече от три месеца живеях със семейство Мачикао – сеньора Клеменсия, съпруга ѝ Хуан и децата им Розарио и Пепе, както и домашната помощница Панчита. Най-големият син, Луис Карлос, живееше в Лима.

Сеньората беше истински матриарх и медицинска сестра, която говореше съвършен кечуа – езика на инките. Тя беше сред

малкото перуанци от горната прослойка на средната класа, които се гордеят с инкския си произход и с културата на инките. Както се изразяваше сеньора Клеменсия, тя нямаше „комплекси“ заради смесения си произход. Съпругът ѝ Хуан, банкер по професия, художник по душа, през уикендите създаваше акварелни симфонии в двора на старинния им испански дом с осемнадесет стаи. Жена му беше като рязко стакато на фона на неговите меки топли тонове. След тридесет години брак те все още се държаха за ръце, когато вървяха по улицата заедно.

Хвърлих поглед към двора и видях сеньората и съпруга ѝ да седят на съгъваеми столове на слънце и да си говорят със сладостната близост, която само дългогодишното щастие може да създаде. Вътрешно изстенах, чудейки се дали някога ще изживея същото, после изтласках копнежа настрана, когато се замислих за следобедното посещение на диагностиката с яйце.

Най-добрата ми приятелка, Синта Гонсалес, първа ме бе запознала с шаманизма; и отново тя ми беше разказала как хората от Андите, планинците на Перу, вярват, че оплоденото яйце е много чувствителен рецептор на енергията. Когато бъде прокарано над човешкото тяло, физическото здраве на въпросния човек оставя енергийния си отпечатък върху него.

Със Синта се запознахме в университета в Сан Франциско и веднага станахме близки приятелки. През 1987 тя изостави академичната си кариера и отиде да учи при двама перуански шамани в град Моче, близо до Трухильо, Перу. Именно Синта ме беше убедила да избягам от докторантурата си за няколко седмици и през май 1988 отпътувах за Перу за първи път, за да се присъединя към нея в изследването на продължаващите по цяла нощ лечебни церемонии на крайбрежните шамани. Синта бе научила, че крайбрежните шамани, ръководени от вярвания, подобни на тези на планинските шамани в Куско, прокарават морско свинче над тялото на пациента, после разрязват животното, докато още е живо. Предполага се, че органите на морското свинче раз-

криват болестта на пациента. Ако вратът на морското свинче се счупи по време на диагностиката, това означава, че пациентът е обладан. Употребата на яйце обаче ми изглеждаше много по-хуманна.

Очевидно Синта бе подготвила пътеката, за да се откъсна и да започна да следвам вътрешната си насока. Именно по време на онова първо пътуване, когато тя ме заведе в Куско и Мачу Пикчу, разбрах, че трябва да се преместя в Перу. Но сега, когато вече бях тук, само аз можех да открия причините за силното си влечение към Куско и инките. Вече месеци наред в мен растеше гложещо нетърпение. Знаех, че тук трябва да открия нещо, да науча нещо. Не бях дошла като турист; поне това ми беше пределно ясно.

Може би поради тази причина изскочих толкова развълнувана от леглото, когато телефонът иззвъня – някаква част от мен усещаше, че това ще бъде телефонното обаждане, което ще сложи край на месеците чакане и на дните ми като турист. Изведнъж. Завинаги. Докато стоях и се взирах в планината от балкона, моята бушуваща кръв ми каза, че посещението при местната лечителка ще бъде изключително важно. Тук действаше неумолимата съдба. Онова, което не знаех, бе, че телефонното обаждане маркира събитие, което ще промени безвъзвратно живота ми и ще ме поведе към невероятно приключение.

ТОЧНО В ЕДИН И ПОЛОВИНА оставих четивото си, измъкнах смачкания лист от джоба си и погледнах записаните набързо схематични указания как да стигнем до приемната на лечителката. Не бях много сигурна, че ще открия мястото. Когато потропах на вратата на Карло, той подаде глава.

– Готов съм – рече, а сините му очи блесяха.

Също като мен, той изпитваше любопитство към местните обичаи и му се искаше да надникне в мистериите, които ни обграждаха като здрави инкски стени. Всъщност, ние бяхме са-

мо двама от стотиците чужденци, привлечени от тайнствения магнетизъм на Куско. Сеньора Клеменсия, добре запозната с туристическия пазар в Куско, беше превърнала прекалено големия си дом в перуански *pensión*. Беше ме помолила да доведе неколцина подбрани туристи за свободните стаи и Карлос бе първият, когото ѝ препоръчах.

През изминалите няколко седмици с Карлос се бяхме опознали добре, докато обикаляхме заедно из свещените инкски руини на Куско. По време на пътуванията ни живото любопитство на Карлос и лекотата, с която общуваше с непознати, ме бяха впечатлили. Вместо бедността на местните индианци да го отблъсне, той проявяваше към тях особена щедрост и дори нежност. Карлос беше много уравновесен и земен спътник, ала въпреки това се ръководеше не само от разума, но и от интуицията – нещо, на което аз тепърва се учех. В Карлос най-много харесвах здравия му усет и практичността. Освен това в същността му се долавяше богатство, което ми показваше, че не е затворен за мистериите на живота. Докато вървяхме към приемната на лечителката, направо се обърках, когато той ми разказа необикновената история за това, как точно преди присигането си в Куско преминал посвещение чрез древен предмет на силата.

– Моят учител сеньор Мартинес ми каза, че когато бил на седемнадесет години, двама тибетски монаси дошли в дома му и го отвели в една планина в Северна Аржентина – рече Карлос. – Те му посочили някакво място и му наредили да копае. След известно време той стигнал до шестдесетсантиметров жезъл от базалтова скала. Монасите му казали, че трябва да стане пазител на жезъла. Казали му също, че според предсказанието, когато този жезъл и Светият Граал се съберат отново заедно, това ще бъде сигналът за нова епоха. – Предаде ми информацията делово, а сините му като морето очи излъчваха интелигентност и концентрация.

– И ме посветиха с този жезъл, преди да гойдеш тук? – попитах.

– Да. Наричат го *bastón de mando* – жезъла на силата.

В Калифорния, помислих си, бих приела подобно нещо като пъла на фантасмагория. Но тук, на южния континент, в тази гревна земя, където реалността изглежда много по-ковка, не ми се струваше невъзможно. А и Карлос не беше от движението Ню Ейдж. Не знам защо, но почувствах, че историята му е важна и бях сигурна, че няма да я забравя.

Но бяхме изправени пред една по-зловодневна мистерия – как да открием лечителката. Изкачихме се по стръмния наклон на Сан Блас, художническия квартал на Куско, опитвайки се да следваме обърканите насоки, които ми бяха дали. В Куско имаше малко улични табели и почти никъде по вратите не бяха изписани номера, така че трябваше да се ориентираме основно по интуиция. Катерехме се по калдъръмени улици, приличащи по-скоро на стълби, отколкото на пътища, минавахме покрай редици пожълтели белосани къщи, които можеха да бъдат на сто-тици години.

За основа на някои от къщите бяха използвани големи, съвършено издялани камъни – остатъци от каменоделството на инките. Другаде два масивни камъка, наклонени в горната си част и похлупени с огромен каменен трезер, всъщност бяха оригинални инкски врати. Тези къщи биха могли да са на петстотин години!

Бях чувала истории, че инкските жреци се оттеглили в Мачу Пикчу и че живеели там, скрити от испанците. След това инките необяснимо изчезнали. От тяхната култура останало само описанието на испанските хроникъори за голяма и славна империя, която се простирала от Южна Колумбия чак до днешно Централно Чили.

– Това трябва да е! – обяви триумфално Карлос, когато стигнахме до къща с прясно боядисани в бяло стени в района, посо-

чен в указанията ни. Дървен балкон стърчеше над улицата. Капациите бяха вдигнати и наоколо се виждаха хора. Изкачихме се по скърцащите дървени стъпала.

– Това ли е приемната на Патрисия Алварес? – попитах на развален испански, надявайки се американският ми акцент да не направи гумите ми неразбираеми за мъжа с блажената усмивка, който ни посрещна в края на стълбите. Той беше строен и мургав, среден на ръст, облечен в бяло от главата до петите, с дълга коса и прошарена брада. Облеклото и поведението му ми напомниха за ашрамите в Индия. Мъжът ни поведе през вестибюла към двора отзад.

– *Si*, това е приемната на Патрисия – преведе Карлос, когато мъжът кимна и ни махна да седнем и да чакаме.

До вътрешната стена на сградата бе подпряна голяма дървена бъчва. Тъмната течност в нея бълбукаше и във въздуха се издигаха облаци пара с мирис на билки. Мъжът в бяло се появи още няколко пъти, като спокойно повтаряше все същата процедура. Той отнасяше висока чаша с вода и сурово яйце на повърхността до мивката в ъгъла, изхвърляше съдържанието на чашата, изплакваше я и после я напълваше с димяща кафява течност от бъчвата. Потръпнах, надявайки се да не ми се налага да пия това.

Накрая мъжът отново дойде и ни каза:

– Аз съм Уилям, съпругът на Патрисия. За диагностиката с яйце ли сте тук? – Ние кимнахме. – Носите ли си яйца? – попита на испански.

– Не – каза му Карлос. – Не знаехме, че трябва.

Уилям цъкна с език, поклати глава и отново ни махна да чакаме.

Бяхме единствените чужденци в чакалнята. Всички останали бяха перуанци и очевидно това бе обичайният им здравен преглед. Бяха ми казали, че над деветдесет процента от перуанското население все още предпочитат местните лечители,

макар че западната медицина е повече или по-малко достъпна. Поради облеклото си с Карлос се откроявахме от останалите. Смущавах се, понеже чувствах как всички знаят, че основната причина да сме тук, е любопитството ни, а не някаква болест.

Когато Уилям изчезна вътре, в двора се появи закръглена индианска девойка с дълги черни плитки, смутена усмивка и кошница с яйца в ръка. Тя ни продаде по едно голямо топло оплодено яйце за около десет цента и ни инструктира да го държим само в лявата си ръка.

След малко Уилям отново се появи и ме съпроводи до малка празна стая, разделена с две прегради от памучен плат. Във всяка от „стаичките“ имаше койка и малко бюро, върху което стоеше висока чаша вода – като онези, които го бяхме видели да излива в двора. Той ми махна да легна по гръб на койката. Уверено взе яйцето от ръката ми, докато лежах нервно върху паянтова старата койка, която сякаш едва издържаше тежестта ми.

Очите ми бяха затворени, тялото ми беше напрегнато от подозрение, планирах какво щях да направя, ако ръцете му попаднеха на неподходящите места. Тишина. Открехнах параноично едното си око и го видях да държи яйцето ми до челото си, а устните му се движеха в мълчалива молитва. Смутена, аз се отпуснах и след това го загледах очарована. Със затворени очи той започна да движи яйцето над тялото ми в поредица сложни движения. Започвайки от стъпалата ми с осморки, той продължи нагоре по тялото ми. Като че ли яйцето насочваше движенията му.

Накрая Уилям отвори очи и аз неволно изпусках от гърдицата си усещане, когато той бързо потри яйцето силно в двете ми подмишници, после в слабините, стомаха, сърцето и челото. След това с апломб счупи яйцето в чашата с вода. Докато го оглеждаше, отново започна да клати глава и да цъка с език.

– Какво? Сериозно ли е? – попитах нервно на разваления си испански.

— Малко слуз в гробовете... и няколко други неща, но ще изчакаме Патрусия да постави точната диагноза. Не се тревожи — рече той и се засмя на намръщеното ми изражение.

След няколко минути Патрусия, облечена делово жизнена перуанка в началото на четиридесетте си години, с гъста, дълга до раменете кестенява коса, влезе в стаята. Тя си тананикаше тихо и присъствието ѝ изпълни стаята с енергия и увереност. Представи ми се с топла усмивка.

— Така, да видим... — каза тя и огледа яйцето в чашата. Изведнъж бойното ѝ държание изчезна. Спря да тананика. — О, боже! — възкликна Патрусия. Странно, но не изпитах страх. Промяната в поведението ѝ само ме накара да внимавам повече. Усетих как през тялото ми премина силно вълнение и сърцето ми заби по-бързо, преди тя да заговори. — Напоследък се чувствате доста странно и плачете, без да знаете защо. Нали? — Думите ѝ ме изумиха.

— Да... но откъде знаете? — Тя беше абсолютно права, но аз не го бях споменавала дори пред Карлос.

— Яйцето показва физическия, емоционалния и духовния ви статус — информира ме тя. — Не сте туристка, нали? — започна с равен глас.

— Не, дойдох да живея тук, аз... — запелтечих.

— И сте тук, за да вършите духовна работа — рече тя разбирателно. Преглътнах и кимнах.

Патрусия ме погледна настойчиво в очите.

— Тогава трябва да говорите с *ану*. — Погледнах я неразбиращо. Тя пое дълбоко дъх и търпеливо ми обясни. — *Ану* са планинските духове, пазителите на тази земя. Разбирате ли, проблемът ви е, че сте дошли тук в отговор на покана, нали? — Отново останах изумена как изразяваше с думи най-съкровените ми чувства. — Нека го обясня така. Все едно сте били поканени в нечий дом на вечеря и сте разговаряли с готвачката и с градинаря, но не сте поздравили домакините, онези, които са ви поканили.

